

κατάματα

κατάματα, επίρρ. [<κατα- + μάτι], κατευθείαν στα μάτια·

- *αντικρίζω κατάματα (κάτι)*, βλ. φρ. *κοιτάζω κατάματα (κάτι)*·

- *βλέπω κατάματα (κάτι)*, βλ. φρ. *κοιτάζω κατάματα (κάτι)*·

- *κοιτάζω κατάματα (κάτι)*, αντιμετωπίζω μια δύσκολη υπόθεση, μια δύσκολη κατάσταση όπως ακριβώς είναι, δεν αποφεύγω, δε δειλιάζω να την αντιμετωπίσω: «πρέπει να κοιτάξεις κατάματα την κατάσταση, όπως διαμορφώθηκε, και να πράξεις ανάλογα»·

- *τον βλέπω κατάματα*, βλ. φρ. *τον κοιτάζω κατάματα*·

- *τον κοιτάζω κατάματα*, τον κοιτάζω ίσια στα μάτια, τον αντιμετωπίζω χωρίς φόβο ή ντροπή: «τον κοίταξε κατάματα και του 'πε πως είναι απατεώνας».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας